خبر

رئیس صنعت، معدن و تجارت گلستان:

پول اشتغال ایجاد نمی کند

رئیس صنعت، معدن و تجارت گلستان با تاکید بر اینکه ایجاد اشتغال در گلستان نیازمند بهبود فضای کسب و کار است، تاکید کرد: پول اشتغال ایجاد نمی کند و باید برخی از نگاه ها به حوزه تولید و اشتغال در استان حل شود.رئیس صنعت، معدن و تجارت استان گلستان بیان کرد: از تولید کنندگان انتظار داریم در حوزه اشتغال پویاتر و فعال تر عمل کرده و اشتغال بیشتری در استان ایجاد کنند. اما دستگاه خدماتی در روزهای گذشته چهار واحد تولیدی و روستایی گلستان را به دلیل بدهی های اندک تعطیل می کنند.

رئیس صنعت، معدن و تجارت گلستان گفت: سال گذشته ۵۰ واحد صنعتی استان تعطیل شد که ۲۵ واحد صنعتی استان بهره برداری شد.وی با بیان اینکه در مناطق خشک و نیمه خشک کشور تلاش ها در شرایط بحرانی هستند، اجرا تلاش ها و مدیریت منابع آب را یکی از اولویت های سازمان حفاظت محیط زیست دانست.

تالاب ساحلی گمیشان هم آب ندارد

حفاظت محیط زیست گلستان جویا شد.رئیس اداره کل محیط زیست گلستان با بیان اینکه در قبل سدسازی های انجام شده در خراسان شمالی و آورده های آب ترک دست، در تدوین این طرح تمام ذینفعان (سازمان های دولتی و غیر دولتی ومردم محلی) مشارکت داشته اند و این طرح با بحث و تبادل نظر و کارکارشناسی در نهایت تدوین شده است.

عضو هیئت تحریریه نشریه علمی بین‌المللی «مجله توسعه پایدار» کانادا از حضور تمام ذینفعان به استان در کارگاه مشورتی تدوین طرح مدیریت زیست بومی تالاب های گلستان به عنوان یک حسن بزرگ نام برد و خاطرنشان کرد: تمام مکاتیزم های برنامه ریزی و مدیریت بری حفاظت از تالاب ها در این طرح پیش بینی شده است.

دریکی با بادآوری اینکه مطالعه پایه تالاب ها و ارزیابی وضعیت تالاب های استان در این طرح به طور تکنیکال و فنی انجام شده است، بیان کرد: اگر این طرح (طرح مدیریت زیست بومی تالاب های گلستان) مصوب شده و به همه دستگاه های اجرایی استان برای اجرا ابلاغ شود می توان امید داشت بخشی از تالاب های گلستان از دریان با وظیفه ی خود و شرکت تهیه کننده طرح در حد آلمانی وایالت هاست که می توان به آن امیدوار بود.

مدیر عامل تهویه نیسا با تاکید بر لزوم استفاده از انرژی های نو به جای انرژی های فسیلی اظهار کرد ایسن مدل پکیج ها در مقایسه با سیستم های گرمایش مرکزی از استقلال بیشتری برخوردارند. در ادامه از مدیر عامل شرکت ویلادت دعوت سه عمل آمد و ایشان پاسارایی از دستاوردهای ۱۲۰ ساله ی شرکت ویلادت گفت: ۱۵۰ نفراز پرسنل این شرکت که همه آنها متخصص تاسیسات هستند در ۵۰ شعبه در شهرهای مختلف،اهواز،کیش،شام و جابهار مشغول فعالیت هستند. نیک پیرو ادامه داد :اجنر ال،گری،هیتاچی،کوکن،الشا،ریمار،وایلادت ،ویزمن و بازاکی بزرگ هستند که تهویه نیا با آنها فعالیت می کند . ایشان درباره معیار انتخاب این برندها یاد آور شد :نظیرت شرکت سازنده-کیفیت محصولات-بهره گیری از فناوری های نوین در ساخت محصول با راندمان بالا- بهینه سازی مصرف انرژی-حفظ محیط زیست-ساخت دستگاههای هوشمند در سیستم تاسیساتی از مهمترین دلایل انتخاب این برندها دانستند.

ایشان اضافه نمود: با توجه به تمام این معیارها وایلادت را به عنوان همکار در سیستم های گرمایشی انتخاب کرده ایم.

با تکیه کردند :تمام سرویس کاران شرکت نیا در رابطه با نصب و راه اندازی دستگاه های وایلادت در ایران تحت آموزش بوده و با داشتن کامل این امر را به مشتریان اعلام کردند.

گفتنی است در آغاز این همایش دکتر جلالی مدیریت شرکت نمایکر برگزارکننده همایش به نمایشگاه بین المللی وایلادت دلایل و اهداف برگزاری این همایش را بازگو کرد و به حضار خبر مقدم گفت . لازم به ذکر است گروه وایلادت از ۸ گروه فعالی تشکیل شده است که در ایران فعالیت می کند و در ساخت اختلافات (Ethics) با «خیر» (Good) و «شر» (Evil) و ساحت اخلاقیات (Morality) وارد می کند تشویم از دل نیچه هیولایی به نام هیتلر را بیرون می آوریم. از دل این بدفهمی است که سئوال پیش می آید، با تمام تقدیر که نیچه به «اخلاقیات» دارد و هرگونه خیر و شری را رد می کند و اساسا خود را اخلاقیات نابارا (Anti Immoralister) می نامد، و به اخلاقیات وفعی نمی نهد چگونه اخلاقیات و «شر» را می آفریند. برای نیچه مانند اسپینوزا هستی همیسته ی قدرت است. قدرت برای نیچه به منزله ی اراده ی حیات بخش است،در حقیقت قوی است بی نیاز و آفریننده. برای نیچه مانند اسپینوزا هستی قدرت، هر هستنده به واسطه ی درجه ی کمی از آن قدرت در ارتباط با دیگر هستنده ها است. هرکس خود درجه ای از قدرت است. قدرت به یک معنا دائی هستی می باشد. برای «اخلاقیات» در واقع با جعل از نیروهای واکنش گر منشا شده است. «خیر» و «بد» اینجا در واقع در نسبت بین چه کسی و چه چیزی تعیین می شود. ولی در هستی شناسی نیچه بنا به درجه ی آن قدرت تکین و یکه ای وجود دارد. خیر بین «اخلاق» اینجا چه می کند؟ نیچه همچون اسپینوزا اتفاقا اخلاق باور به معنای خاصی بود. بنا به توضیحی که از یک دلوز در تفسیر نیچه ارائه می دهد؛ نیچه به تعریفی که از دو مفهوم «نیک گری» و «واکنش گیری» دارد می تواند تبارز مفهومی تبار باز و پست را

علی نجات غلامی - ماجرایی را در مقام جک گاه و بیگاه نقل می کنند که نتایج بسیاری هم از آن می گیرند. ماجرای اینکه رفتند از ملاهای سبزواری از فرنگ شاه شهید خبر بگیرند که گفت عکس چیست؟ گفتند: «تصویر توست که بر صفحه کاغذ بعاند یادگاره که سبزواری گفت: «این ممکن نیست، عرض شه، از خود شی، افتکاک‌نایذیر است». خلاصه جر وبحثی کردند گفتند: «حالا بی خیال بیا عکس‌ات را بگیره». این ماجرا را نه تنها برای خنده نقل می‌کنند بلکه به این نیت که ببینید فلاسفه ما چقدر پس بودهاند! اول بگذارید ببینم آیا این جمله واقعاً پرت است؟ کلیدی‌ترین کتاب که رسماً به فلسفه‌ی عکاسی و در واقع پدیدارشناسی و نشانه‌شناسی عکاسی می‌پردازد کتاب بارت است. تا بند دهم را با دقت بخوانید. گمه می‌گیرید؟ اگر خوب دقت کنید، می‌بیند بحث عمدتا حول این پرسش است که چگونه عکس من، خود من است؟ آیا عکس گستی در اینهمانی نیست؟ بحث‌های بارت را اگر با دقت بگیرید می‌بینید روح مسئله – نه ضرورتاً پاسخ یا سیستم اصطلاح‌شناختی – همان مسئله‌ی سبزواری است یعنی انتولوژی عکاسی. چگونه عرضی یا خصیصه‌ای از خود چیز که گذرا و آنی است می‌تواند جدای از خود آن وجود داشته باشد طوری که بی‌واسطه بگوییم این همان است؟ آیا واقعاً بی‌واسطه این همان است؟ حال سبزواری بنا به دستگاه اصطلاح‌شناختی سنت که و بیش اسطویی خودش مسئله کرده است. هوسرل در کتاب پژوهش‌های منطقی، از مهم‌ترین دستاوردهایش تمایز دو نوع «چیز» «در دل دکل» بود: ۱) «لحظه» یا جزء تفکیک‌ناپذیر (مانند آهنگ ساز از خود ساز) و ۲) «قطعه» یا جزء تفکیک‌پذیر (مانند سیم ساز از خود ساز). حال ما با دستگاه ضبط صدا آهنگ ساز را که «لحظه» است از آن جدا کرده‌ایم؛ یا با دوربین عکاسی تصویر مرا از من جدا کرده‌ایم؛ اما این بدین معناست که لحظه هم قطعه است؟! یا به یک «فردی» (چه شده است و ما «شستی» را که «لحظه» است از خود شی جدا کرده‌ایم و به آن «فردیت» داده‌ایم؟ این یکی از انواع مداخلهی در فاصله‌ی تفکیک‌شدنی بین لحظه و کل امکان انواع مداخله‌ی تفکیک‌نما – اعم از ایدئولوژی و جهان‌بینی و دیگر امور دوگسا – در تفسیر و سوءتفسیر را در ارتوپیگانگی «لحظه» فرام کنیم و به بحران «موثقیت» در عصر تصویر جهان برسیم؟ به نظر همین مرد دانیم بین موسیقی زنده و ضبط شده، «زیست‌جهانی» فاصله است. قطعاً ملاها هنوی فقط به گفتن آن یک جمله که راوی پیچیده است تو نمی‌فهمی. اما جمله ملاهای می‌شود جک و نشان حماقت. دقت شود که جمله ملاهای یک جمله متافوریک و بی‌نظام نیست، چون یک جک برایش جالب شده است که به آن ملاهای سبزواری و کل سنت‌اش را خرف جا زنند.

مسئله این است که چطور جملاتی که خرق عادت و کتمان بداهت ابتدائی می‌کنند از فلاسفه‌ی اروپایی ایفقر از سوی همان کسانی خواستنی می‌شوند که به این جملات از سوی ملاهای‌ها می‌خندند؟ پراتیک حیات مدرن شد. نه «خاستگاه‌های» تئوریک آن – مانند دوربین عکاسی – نه خود عکاسی که بارت از امکان آن پرسش می‌کند – میل شدیدی به «لوگی» یافت و با طناری و جک ساختن از پرسش‌های درونی‌اش طفره رفت. اگر نیک بنگرید خاستگاه تئوریک تفکر

تأملی در «عکاسی ممکن نیست!»

سخن ملاهای وعلت راستین انسداد تفکر در ایران

نیست»، این جمله نتیجه‌ی منطقی یک نظام فکری مشائی دو هزار سبزواری و کل سنت‌اش را خرف جا زنند.

مدرن از همان دنیای یونانی است که ملاهای دوره‌ی ما از آن تغذیه شده است؛ حال طبیعت و قوی اینجا اهمیتی ندارد. بنابراین، ما چون سنت را تفهیم‌پذیر مدرن را نیز در «تصویری جعفرخانی» [اشاره به تصوری از انسان مدرن در فیلم جعفرخان از فرنگ برگشتی زنده‌یاد علی حاتمی است] فهم کردیم و لذا دفاع و دمدن پیر این تصویر جعفرخانی از مدرنیسم هردو مهمل بودند. ما به جای اینکه پرسش‌های فلسفی را به نحو متضیی به‌روزرسانی کنیم، و در شاهراه جهانی تقلسف مشارکت کنیم، دچار گونه‌ای حجر خودجاریانه‌ی توهمی شدیم که طی آن دو دسته ستایشگر و نکوهشگر علیه هم در بیابان وهم صف کشیدند. ما متافیزیک‌مان را به قول هگل از کف دادیم و برای‌مان «آموزش تکنیکی رأس همه‌ی ضروریات» شد. دوربین عکاسی و فیلم‌برداری در دست گرفتیم و هرکسی هم که احیانا از خود امکان عکاسی و سینما و غیره پرسش کرد را به تبع استهزاء سپردیم و بعد برای اینکه وانمود کنیم فلسفه هم داشیم به نحو بریده بریده‌ای جملاتی از فلاسفه‌ی اروپا – خاصه پاتوسی‌ترین و مهیج‌ترین‌شان که خرق عادت می‌کنند بدون اینکه منظورشان را دریابیم – را نقل کردیم که نهایتاً روکشی موجه‌ساز بودند بر باورهای نهایتا خام و تکنرانسوپی و تکنیسینی و ابرانتوپرسی‌مان.

نحوی مواجه با مسئله‌ی فلسفی ملاهدی در خصوص امکان عکاسی، نشان می‌دهد که چه راه غیرباری جامعه‌ی ما در دور شدن از تفلسف پیمود. اگرچه آن عهد هنوز بودند کسانی که اهل تفکر بودند اما هرچه پیشتر آمدیم میزوای هگل که اثر خوب بنگریم همان چیزی است که تحت عنوان استیلای «تفکر تکنیکی» بر «تفکر نظری» در مقدمه علم منظورش از آن یاد می‌کند بر ما سایه افکنند.

موخره:

یک بار در حالت رویا و توهم دیده که ارتش اسکندر وارد شهر پرسپولیس شد و دستور داد که سازهای بزرگ از سازبرج و بدون منفذ را به گی گفتند اصلی‌ترین دستاورد ایرانیان در آن است را با زور بگشایند و وقتی وارد شدند همگی گنجی آنجا دیدند پر از سکه. فقط ذرای به اندازه‌ی یک کف دست، کف سالن و روی یک سکو که خودش سرش را می‌چرخاند و خودش باز می‌زد. جدیدی که وقتی وارد شدند سرش را چرخاند و آرام در آنها خیره شد. به ارسطو هم همراهش بود گفت: «این چیست؟» ارسطو گفت: «چیزی است که نزدیک به گذشته و سپس در دوره مقاله مفصل در سال ۱۹۰۲ و بهار ۱۹۰۵ در ارشیو علوم اجتماعی و سیاست اجتماعی، جلد ۲۰ و ۲۱ منتشر کرد و بعدها دو مقاله□ فصل، به صورت یک کتاب در سال ۱۹۲۰ با عنوان «اخلاق پروتستان و روح سرمایه داری» منتشر شدند، به چالش می طلبد. این چالش بنیاد را بر این جهت قبال اهمیت است، کتاب اولا ما را متوجه پیچیدگی‌های تحقیق و مطالعه تعدد ارولیایی می کند، و ثانیا، چهره یک ماکس وبر جدید را برای ما نمایان می کند ماکس وبر، وبر حقوق دان. برعکس آنچه معمول است و بوسلطه یکی به فصل از کتابهای ماکس وبر او را جامه شناس (فصل مفاهیم اساسی جامعه شناسی و فصل انواع کنش اجتماعی در اقتصاد و جامعه)، مورخ (رساله استادی او تحت عنوان تاریخ کشاورزی روم و معنای آن برای حقوق خصوصی و عمومی که اثر عظیم سیاسی (رساله سیاست به مثابه شغل و چند نوشته سیاسی دیگر) و فیلسوف و روش شناس (بواسطه مقالات روش شناسانه ای که با القابه به نوکاتی ها و مکتب اقتصادی اتریش نوشته بود) دانسته اند. ماکس وبر تحصیلات خود را در رشته حقوق انجام داد و در همان رشته دکترا گرفت و رساله استادی اش را نوشت و استاد شد. به عنوان مثال کارل اشمیت، در رشته حقوق، شاگرد او بود. ماکس وبر هیچگاه جامعه شناسی مخالف، نه استاد جامعه شناسی بود. او یک دانشمند حقوق بود که البته با گفتارهای نظری معاصرش نیز درگیر شد، و در عین حال، پرسشهایی داشت که اصلی ترین آنها از دل مطالعات او در تاریخ حقوق و مورد مربوط به تاریخ حقوق، همچون تاریخ اقتصادی و تاریخ سیاسی بیرون آمدند. ماکس وبر یک حقوق دان است که چهره حقوق دان دیگر نمی تواند او را برای ما ناشناخته است چون مورخ او را به تقلید از غربی ها (بویژه آمریکایی ها) جامعه شناس نامیده ایم و همواره ما را چنین برچسب سراغ مطالعه او رفته ایم (اگر رفته باشیم!). در صورتی که وی در همین کسانی مثل وبر، از گفتارهای نظری معاصر خود همچون جامعه شناسی و اقتصاد، تنها برای نزدیک تر شدن به پاسخ سائلمان و ترسیم ابعاد آن، استفاده کرده است. او به دنبال فهم یک معضل و پدیده در ایران، جهانی برای حل آن، استفاده کرده است. او به مفهوم تار و پود روشنفکری در ایران را تشکیل میدهند، و از این رو، راه دفاع از علم و نهادهای علمی در ایران، جهانی برای خروج از چنبره ناشناختگی آن است.

خبر

در همایش تخصصی وایلادت صدری مدیرعامل شرکت تهویه نیا: وایلادت یک برند جهانی است

وایلادت یک برند جهانی است و دارای اعتباری بین المللی است» مهندس صدری در همایش تخصصی وایلادت با بیان این مطلب درباره ویژگی های برتر پکیج های وایلادت به برخورداری از سیستم های پیشرفته ، با کیفیت گفت: این ایده شرکت مجهز به آخرین فناوری روز ردیا بازدهی بالا و ارائه خدمات پس از فروش می شویم اتکای تجهیزات سنتی که و بیش اسطویی خودش مسئله کرده است. هوسرل در کتاب پژوهش های منطقی، از مهم‌ترین دستاوردهایش تمایز دو نوع «چیز» «در دل دکل» بود: ۱) «لحظه» یا جزء تفکیک‌ناپذیر (مانند آهنگ ساز از خود ساز) و ۲) «قطعه» یا جزء تفکیک‌پذیر (مانند سیم ساز از خود ساز). حال ما با دستگاه ضبط صدا آهنگ ساز را که «لحظه» است از آن جدا کرده‌ایم؛ یا با دوربین عکاسی تصویر مرا از من جدا کرده‌ایم؛ اما این بدین معناست که لحظه هم قطعه است؟! یا به یک «فردی» (چه شده است و ما «شستی» را که «لحظه» است از خود شی جدا کرده‌ایم و به آن «فردیت» داده‌ایم؟ این یکی از انواع مداخله‌ی تفکیک‌شدنی بین لحظه و کل امکان انواع مداخله‌ی تفکیک‌نما – اعم از ایدئولوژی و جهان‌بینی و دیگر امور دوگسا – در تفسیر و سوءتفسیر را در ارتوپیگانگی «لحظه» فرام کنیم و به بحران «موثقیت» در عصر تصویر جهان برسیم؟ به نظر همین مرد دانیم بین موسیقی زنده و ضبط شده، «زیست‌جهانی» فاصله است. قطعاً ملاها هنوی فقط به گفتن آن یک جمله که راوی پیچیده است تو نمی‌فهمی. اما جمله ملاهای می‌شود جک و نشان حماقت. دقت شود که جمله ملاهای یک جمله متافوریک و بی‌نظام نیست، چون یک جک برایش جالب شده است که به آن ملاهای سبزواری و کل سنت‌اش را خرف جا زنند.

مسئله این است که چطور جملاتی که خرق عادت و کتمان بداهت ابتدائی می‌کنند از فلاسفه‌ی اروپایی ایفقر از سوی همان کسانی خواستنی می‌شوند که به این جملات از سوی ملاهای‌ها می‌خندند؟ پراتیک حیات مدرن شد. نه «خاستگاه‌های» تئوریک آن – مانند دوربین عکاسی – نه خود عکاسی که بارت از امکان آن پرسش می‌کند – میل شدیدی به «لوگی» یافت و با طناری و جک ساختن از پرسش‌های درونی‌اش طفره رفت. اگر نیک بنگرید خاستگاه تئوریک تفکر

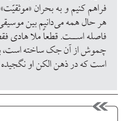

مهدی کریمی

از اخلاقیات(Morality) تا اخلاق(Ethics) توضیح یک اشتباه

یک بزرگ ترین بدفهمی های فلسفه ی نیچه خلط این دو ساحت است. ما اگر تفاوتی که نیچه بین «خوب» (Good) و «بد» (bad) در ساحت اخلاق (Ethics) با «خیر» (Good) و «شر» (Evil) و ساحت اخلاقیات (Morality) وارد می کند نشویم از دل نیچه هیولایی به نام هیتلر را بیرون می آوریم. از دل این بدفهمی است که سئوال پیش می آید، با تمام تقدیر که نیچه به «اخلاقیات» دارد و هرگونه خیر و شری را رد می کند و اساسا خود را اخلاقیات نابارا در قلب «خیر» و «بد» اینجا در واقع در نسبت چه کسی و چقدر است. قدرت برای نیچه به منزله ی اراده ی حیات بخش است،در حقیقت قوی است بی نیاز و آفریننده. برای نیچه مانند اسپینوزا هستی قدرت، هر هستنده به واسطه ی درجه ی کمی از آن قدرت در ارتباط با دیگر هستنده ها است. هرکس خود درجه ای از قدرت است. قدرت به یک معنا دائی هستی می باشد. برای «اخلاقیات» در واقع با جعل از نیروهای واکنش گر منشا شده است. «خیر» و «بد» اینجا در واقع در نسبت بین چه کسی و چه چیزی تعیین می شود. ولی در هستی شناسی نیچه بنا به درجه ی آن قدرت تکین و یکه ای وجود دارد. خیر بین «اخلاق» اینجا چه می کند؟ نیچه همچون اسپینوزا اتفاقا اخلاق باور به معنای خاصی بود. بنا به توضیحی که از یک دلوز در تفسیر نیچه ارائه می دهد؛ نیچه به تعریفی که از دو مفهوم «نیک گری» و «واکنش گیری» دارد می تواند تبارز مفهومی تبار باز و پست را توضیح دهد. اگر هستی تکین هر چیز درجه ای از قدرت است، پس لذا درجه ای از امکان توان امور مختلف را نیز دارا می باشد. فرض کنید در واقع ارای گویی به این تفاوت از قدرت در نسبت با دیگر هستنده هاست و نسبت به آن درجه از قدرت تمام پتانسیل های خود را تا سرحد ممکن به عمل در می آورد. درست برعکس در واکنش گری نیرو از آنچه می تواند کرد جدا می افتد. این جدا افتادن نیرو از آنچه می تواند کرد در واقع نه گویی به سرشت هر گونه تفاوتی است (اول نه گویی به تفاوت خود و سپس نه گویی به دیگر تفاوت ها). نیروهای واکنش گر در پی نفی تفاوت ها هستند و با این تمایز کمی همیسته ی قدرت است. قدرت برای نیچه به منزله ی اراده ی حیات بخش است،در حقیقت قوی است بی نیاز و آفریننده. برای نیچه مانند اسپینوزا هستی قدرت، هر هستنده به واسطه ی درجه ی کمی از آن قدرت در ارتباط با دیگر هستنده ها است. هرکس خود درجه ای از قدرت است. قدرت به یک معنا دائی هستی می باشد. برای «اخلاقیات» در واقع با جعل از نیروهای واکنش گر منشا شده است. «خیر» و «بد» اینجا در واقع در نسبت بین چه کسی و چقدر است. قدرت برای نیچه به منزله ی اراده ی حیات بخش است،در حقیقت قوی است بی نیاز و آفریننده. برای نیچه مانند اسپینوزا هستی قدرت، هر هستنده به واسطه ی درجه ی کمی از آن قدرت در ارتباط با دیگر هستنده ها است. هرکس خود درجه ای از قدرت است، پس لذا درجه ای از امکان توان امور مختلف را نیز دارا می باشد. فرض کنید در واقع ارای گویی به این تفاوت از قدرت در نسبت با دیگر هستنده هاست و نسبت به آن درجه از قدرت تمام پتانسیل های خود را تا سرحد ممکن به عمل در می آورد. درست برعکس در واکنش گری نیرو از آنچه می تواند کرد جدا می افتد. این جدا افتادن نیرو از آنچه می تواند کرد در واقع نه گویی به سرشت هر گونه تفاوتی است (اول نه گویی به تفاوت خود و سپس نه گویی به دیگر تفاوت ها). نیروهای واکنش گر می خواهند با رد این تمایز کمی همیسته ی قدرت است،